

Liggingarferðin

Á, summarið kæra
so brátt manst tú fara,
tú signaða stund!
Tú elur fram gleði,
títt fagnarljóð fegið
við lív fyllir lund.
Har kendi eg sælu
tín sólríka dag;
tá blítt til mín talar
hvør urt og hvørt blað.

2. Úr ljósbornum barmi
tín dagur í harmi
er farin á hall;
nú heystið tað kemur,
og kuldin meg nemur,
brátt vetrar um fjall.
Tó unglungum altíð
ein gleði tað er,
tað stundar mót fjalltíð
við liggingarferð.

3. Tann seyðin at røkja
er mestsum ein fløkja
so víða um land,
tað skal eg ei loyna,
um flestir enn royna
at fjálga um hann.
Men tungt er tó takið
at vinna á mál,
tí nógv drepur rakið,
og upsin er hál.

4. Og kavin við fonnum
ei hyggur at tonnum,
hann skal hava sítt;
tað, summarið gevur,
hart veturin krevur,

og várið tað títt
man tína áseyði
bæði merg og mátt
so følið alt legði,
sum spretti úr mold.

5. Tann Føroya drongur
við seiggi í kongum
er reystur og sæl',
væl royndur í lótum
og fimur á fótum
á fjalli, í dal'.

Hin gamli í krókum
mest kunnugur er,
men tungur í brókum
á sínari ferð

6. At reka og renna
flest allir væl kenna
sum sælasta leik.
Tó eydnan kann gleppa,
og seyður kann sleppa,
tá onkur hann sveik.
Men skuldina koyra
helst allir frá sær,
tí eingin vildi hoyra,
hann fjallskýtur var.

7. Eitt óhapp nú hendir;
og gongan hon vendir
og herjaði á.
Ein hundur so harður,
ið kjaftin ei sparir,
á oddanum lá.
Uppøstur nú seyðurin
rennur í kring
sum hvalur, ið kennir
sær mønusting.

8. Men Mikkjal, hin rodni,
og bróðir hans, Árne,
teir báðir um kapp,
til beinini tóku,
og aftur teir róku
tað mesta, sum slapp.
Men hundurin mintist
á slagið, hann fekk,
so seint tað honum
úr huganum gekk.

9. So aftur at ýla
og út seg at spíla,
tó væl tóktist statt.
Nú sáttliga skriður
og fram kom umsíður
væl gongan í rætt.
Um ein ber á brá,
tá ið blóðið er heitt,
tá so líður frá,
er alt gamalt og greitt.

10. Nú maður sær kendi,
at hitin hann brendi,
og sveittin hann rann:
ein bita í munnin,
brátt møðin er runnin,
so aftur fer fram
til fjals yvir herðar
og gilini tung,
so treystliga bera hann
beinini ung.

11. So aftur at reka,
og ei mundi breka,
væl fingur vit fatt
tey fylgini ytstu,
og fram gekk við lysti,

so full er nú rætt.
Brátt lokin er dagur,
og væl visti við,
nú hvíkir seg maður
í náðum og frið.

12. Tann røkingarmaður,
av monnum so frægur,
tey boðini beyð:
Tit farið og flettið
ta geldu á Kletti
til matarseyð.
Tær trinnu ullir
á fóti ber,
so lurvut og ljót
hon sum trøllið er.

13. Á harðlenda haga,
har hon hevur gnagað,
har lítið er skav.
Er landið so grýtut,
tó tálgin ei trýtur,
og kjøtið ber av.
Væl bismarapundið
tann tálgin vá,
ei skrøgg, um eg leggi
trý skálapund á.

14. Við skjótførum hondum
og uppi yvir brøndum
brátt potturin hekk.
Av blóðmøri góðum
hvør maður so fróður
ein bita sær fekk.
Og blóðmørur góður
úr trogi svann.
So fjálgur var login,
á grúgvuni brann.

15. Tá maður er móður,
ein munnur er góður
av góðum slag;
hann birtir upp frøi
og linnar væl møði
og skapar gott lag.
Men máti skal vera,
tað ræður um mest,
so segði á sinni
tann Sandoyarprest'.

16. So linkast tá maður,
tí slíkur ein dagur
kann møða sín mann.
Brátt durvaðu flestir,
og vinurin besti

á eygunum fann.
So fylgdust vit allir
á friðarferð
burt í hina hvíldsælu
dreymaverð.

17. Nú leikirnir halla,
og ríman skal falla
um liggjarferð.
So heimaftur halda
teir sveinarnir baldu.
Tað sannast má her:
Um fróur tú stígur
til dagsins gerð
tá munagott úrslit
tær kvøldið ber.

Olivar á Ryggi yrkti á
mariumessu 1933.
Vit hava lænt vísuna av
heimasíðuni hjá Vága
dansifelag. jd.